

NGƯỜI THỨ TÁM

BẢO NGẪM

trên biển

PHONG LAN

Z. 28

TÌEU THUYẾT GIÁN ĐIỆP

HÀNH ĐỘNG xuất bản

NGƯỜI THỨ TÁM

BÃO NGẪM

trên biển

PHONG LAN

Z. 28

TÌEU THUYẾT GIẢN ĐIỆP

HÀNH ĐỘNG xuất bản

Lời chú thích của tác giả :
Như thường lệ, tác giả trân trọng nhắc lại rằng mặc dù dựa vào thực tế địa lý và thời sự, những nhân vật và tình tiết mà bộ truyện này chứa đựng chỉ là sản phẩm của tưởng tượng sáng tác ; do đó, nếu có sự gần gũi hoặc trùng hợp nào với sự việc ngoài đời thì chỉ là ngẫu nhiên, ngoài ý muốn và trách nhiệm của người viết.

NGƯỜI THỨ TÁM

I

Mối tình Bọ ngựa

KHI Văn Bình tỉnh dậy thì thấy ánh sáng vàng dịu hiền từ hàng trăm bóng đèn nhỏ kết hình bông hoa cầm chướng treo trên trần phòng vẫn đều đặn tỏa xuống chiếc giường sơn xanh biếc và tấm «ga» xanh biếc. Ánh sáng vàng dịu hiền đọng lại óng ánh trên những giọt nước cà-phê rớt kêu lanh tanh.

Chàng chỉ ngất đi khoảng một, hai phút là cùng, Trừ phi chàng nhìn lầm... Nhưng không, óc chàng còn minh mẫn, mắt chàng còn sáng như đèn pha ôtô xe đua, vật chàng vừa nhìn thấy trên mặt bàn đêm, ngay trong tầm tay chàng, là sự thật trăm phần trăm, không thể là ảo giác. Vật chàng vừa nhìn thấy là cái lọc cà-phê bằng kim khí với cái ly thủy tinh bên dưới. Chàng nhớ rõ là khi chàng sửa soạn ôm pho tượng nộm mà bằng xương bằng thịt

vào lòng thì những giọt nước nâu nâu thơm béo bắt đầu chảy rĩ rả xuống ly. Và phút này những giọt nước nâu nâu thơm béo vẫn tiếp tục chảy rĩ rả mức cà-phê trong ly chỉ mới cao bằng đốt ngón tay.

Rời ly cà-phê ngào ngọt, Văn Bình ngó sang bên. Chàng không tin đây là mộng寐, vì quần áo chàng còn nguyên, mũi chàng còn ngửi được mùi bàn ủi nóng trên lớp tê-ri-len lụa. Chàng lấy bộ com-lê hồi chiều tại đường Tự Do để buổi tối lên khung đến nơi hẹn với nàng. Chàng khoái bộ com-lê này vì nó được may bằng một thứ tê-ri-len Anh quốc pha lụa Thái tan, sấm ngà ngà, mặc thật nhẹ, thật mát, thật ôm không nhàu nát, thích hợp với nếp sống la cà ban đêm, nổi bật trên nền áo sơ-mi đỏ, vàng đỏ chót như son và cái cà-vạt vàng chóc. Người khác mặc đồ sấm đỏ vàng này sẽ biến thành dười uoi, hoặc ít ra thành mọi Phi Châu, song trên thân thể cân đối, nở nang tròn trịa và khả ái của điệp viên Z.28 nó lại tạo ra vẻ đẹp và sức hút kỳ lạ...

Bộ com-lê, cái sơ-mi, và cái cà-vạt đang nằm chận lên nhau trên ghế sofa kê gần bàn đêm. Phía dưới là quần áo của nàng. Đủ hết, không thiếu món nào. Nghĩa là nàng đang còn ở trong phòng.

Đúng.. nàng đang còn ở trong phòng. Mùi thơm cà-phê phin át được nhiều mùi thơm khác, nhưng không át nổi mùi thơm M.M. Văn Bình thường gọi đùa nước hoa danh tiếng Sanen số 6 là nước hoa M.M. M.M tức Marilyn Monroe, cô đào xi-nê quá cố từng xuất thân làm nghề chụp ảnh cỡ trường in lịch. Nước hoa Sanen số 5 là nước hoa M.M. vì khi được hỏi «lên giường ngủ, cô mặc gì, mặc bi-da-ma kín mít hay mặc sơ-mi rộng mỏng?» thì mình tinh M.M. trả lời «lên giường ngủ em chỉ mặc mỗi một thứ, nước hoa Sanen số 5.»

Mùi thơm M.M độc đáo tràn ngập gian phòng. Lên giường ngủ nàng cũng mặc mỗi một thứ như ngôi sao màn bạc Marilyn. Mùi thơm M.M là mùi thơm quý phái, đàn ông khó tính mấy cũng mê, nhưng mùi thơm da thịt nàng còn... mê gấp chục lần, và cái mùi siêu đẳng này đang tung tăng lờn vờn trước mũi chàng.

Văn Bình xây sang trái. Trời ơi, nàng ngồi bên chàng, trên mình không một mảnh vải. Nhưng... ở kia, tại sao nàng không cười rúc rích với chàng như hồi nãy. Tại sao nàng lại bỏ gối, bộ dạng thiêu não? Tại sao trên gò má lúm đồng tiền tự nhiên của nàng (tự nhiên, chứ không phải do mỹ viện sản xuất) lại lóng lánh nước mắt?

Nàng đã đẹp, nàng khóc càng đẹp hơn. Nàng đang tí tẹo thì chàng quay lại. Thấy chàng, nàng khóc òa như đứa trẻ :

— Anh ơi, anh ơi, em sợ quá, em cứ tưởng...

Tiếng nói của chàng bị tiếng nấc che lấp. Nàng gục mặt xuống đùi gối, khóc mỗi lúc một to. Lòng rạt rào thương yêu, chàng nhòm dầy, toan dỗ dành nàng.

Song chàng vội khựng lại. Chàng vừa nhác thấy con bọ ngựa bằng bạc nhỏ xíu nàng gắn trên tóc thay trâm. Trên tường, đối diện bàn đèn được treo một bức họa khung mạ vàng sang trọng. Bức họa này khá đồ sộ, ngang thước rưỡi, cao nửa thước, bên trong vẽ một cặp bọ ngựa. Phải, một đôi bọ ngựa, con đực và con cái... Đôi bọ ngựa đang ở trong trạng thái si mê, sứa soạn làm tình. Giã chàng cận thị đeo kính 8 độ mỗi mắt chàng cũng phải nhìn thấy bức họa bọ ngựa. Trên nền vải trắng, màu xanh của da bọ ngựa hiện ra lù lù. Chàng không cận thị, thế mà chàng không nhìn thấy. Mặc dầu nàng đã ân cần dặn chàng nhiều lần. Hồi này trước phút ái ân chờ đợi, nàng từng kéo chàng lại dưới bức họa và nói rớt vào tai "cần thận anh nhé, cần thận anh nhé, anh quên thì khổ đấy..."

Vấn Bình của chúng ta quên thế quái nào

được. Trí nhớ của chàng được liệt vào hàng kỳ quan... thứ 8 trên trái đất. Bất cứ cái gì chỉ xét qua là in sâu vào óc. Chàng nhớ rõ, nhớ bền chẳng thua máy com-put-ơ bao nhiêu. Chàng nhớ vanh vách nàng là Bích Ngọc, cái tên mỹ miều kinh khủng. Bích Ngọc là viên ngọc màu xanh biếc, tên nàng xanh biếc nên trong đời nàng yêu thuần một màu xanh biếc.

Chàng cặp kè với nàng chẳng phải vì tên nàng mỹ miều. Trong Sở Mật vụ, còn nhiều cô nàng mang tên đẹp hơn nhiều. Lắm cô cũng mang tên Bích, chẳng hạn Bích Đào là động tiên, chàng trai trần tục Từ Thức gặp tiên nữ Giáng Hương kết nghĩa chồng vợ, ấy thế mà chẳng... «bích đào» chút nào. Một cô khác, Bích Nguyệt, nghĩa là «mặt trăng tròn» lại có khuôn mặt dài ngoẵng của cái lưỡi cày diêm lơ thơ mấy cái răng khũa chưa cấy và bịt vàng kíp.

Đĩ nhiên, điều kiện để Bích Ngọc được chàng yêu là sắc đẹp. Nhưng trên thực tế, nàng không có gì xuất sắc, mắt mũi miệng nàng đều đẹp trung bình. Sắc đẹp phi thường của nàng nằm giấu sau quần áo, da nàng trắng hồng, da con nít vị tất ăn đứt, kích thước ngực mông ngang nhau ở số 94, eo nàng chỉ có 62, nàng cao 1th63, cân nặng xem xem 50,

ki, ở đất Sài Gòn hoa hậu cả đồng này cũng khó tìm được một hoa hậu kích thước cân đối như nàng.

Tuy vậy, nếu Bích Ngọc chỉ có tấm thân trọng nặn thì cũng vị tất Văn Bình chết mẹ chết mệt. Nguyên nhân khiến chàng trồng cây si ghê gớm là bệnh tò mò. Bích Ngọc đẹp đã đành, nàng còn học giỏi, tính tình khả ái, lại con nhà giàu nữa. Mà có phải giàu bạc trung đâu? Gia đình nàng làm chủ hàng trăm biệt thự tráng lệ, riêng ở Sài Gòn, hàng chục đồn điền cao su, cà-phê và trà trên khắp nước, chưa kể tiền trong ngân hàng và phần hùn trong các công ty. Nàng là con út, giá nàng cờ bạc hoang toàng cũng khó thè hết tiền. Con gái hờ hớ tí phú như nàng lấy chồng dễ ợt, ấy thế Bích Ngọc lại sống phòng không lẽ bóng quá tuổi 30 mới lạ chứ...

Nói cho đúng, nàng đã lên xe hoa dàng hoàng. Song chồng nàng đã phải ra tòa xin ly dị sau mấy tuần lễ trăng mật. Nàng lập gia thất lần thứ hai, và cũng như lần trước kết thúc bằng câu thơ «anh đi đường anh tôi đi đường tôi». Có lẽ Bích Ngọc đã uống ly rượu động phòng hoa chúc nhiều lần đề rồi lần nào cũng chia uyên rẽ thủy, nhưng dư luận không hay biết vì sản nghiệp khổng lồ của nàng đã có phép lạ bùng tai, bịt mắt thiên hạ.

Nàng xuất ngoại một thời gian, khi hồi hương

nàng cũng vẫn chưa chồng. Chẳng biết ai giới thiệu nàng với ông Hoàng. Chỉ biết là nàng được mời giữ một chức khá quan trọng trong Sở, chuyên về chạy tiền, và nàng đã hiến Sở rất nhiều của chim của nòi.

Văn Bình luôn luôn sống xa Sài Gòn nên không có dịp gặp mặt Bích Ngọc. Chàng tình cờ gặp nàng từ văn phòng ông tổng giám đốc bước ra, theo thói quen trời đánh không chừa, chàng cười tình với nàng để làm quen và nàng cười tình đáp lễ. Chàng tiến lại, xưng tên và được biết tên nàng là Bích Ngọc. Nàng mời chàng lại nhà chơi. Và chàng đã nhận lời gặp.

Chàng tiễn nàng ra thang máy thì đụng đầu Lê Diệp. Chàng sếu vườn của Sở vốn là ông vua phá đám nên Văn Bình gặp Lê Diệp cũng như đi buôn «ra ngô gặp gái». Lê Diệp chờ Bích Ngọc đi khuất mới ghé tai chàng, nói nhỏ :

— Muốn tự vận hả ?

Đàn ông mắc bệnh áp huyết cao, bại thận, đại đường, đau tim, phong thấp bắt bớ với đàn bà sung sức thì khó tránh được giảm thọ. Yêu đương như vậy khác nào tự vận. Nhưng danh từ «tự vận» ác ôn này hoàn toàn vô hiệu đối với Văn Bình. Kể cả những nữ quân quân đại phong, những bạc đàn

chị am tường thuật tan-tò-rit yoga (1) chàng cũng coi như pha.

Chàng bèn cười mũi Lê Diệp. Về mặt hoảng hốt,

Lê Diệp nắm vai chàng, giọng run run :

— Anh biết nàng là ai chưa ?

Chàng giả vờ đáp, giọng run run :

— Biết. Nàng là Bích Ngọc.

Lê Diệp vờ dẫu, bứt tai :

— Phải, nàng là Bích Ngọc. Nhưng mọi người ở đây đều gọi nàng là Bn.

— Bn là chữ Bích Ngọc viết tắt ?

— Đích thị. Nhưng nó còn là chữ «bọ ngựa». Sợ thó tục, không ai dám kêu rõ là bọ ngựa (2). Nàng đẹp gái, học giỏi, dễ thương, giàu nứt đổ đổ vách mà chẳng ai dám xớ rớ vì nàng là bọ ngựa. Con bọ ngựa chúa, mấy ông chồng trước của nàng đều là lực sĩ, tó bằng anh, hoặc gấp rưỡi anh, sức khỏe cũng đâu có thua anh, thế mà đều thua liềng

(1)— tan tò rit yoga là một loại yoga đặc biệt thường được một số phụ nữ theo tinh đạo Shiva ở Ấn độ tập luyện, có tác dụng làm tăng trưởng sự bền bỉ và khoái cảm yêu đương.

(2)— con bọ ngựa là một kỳ quan trong thế giới côn trùng. Tiếng Pháp gọi là mante religieuse hoặc mante-prie Dieu, tiếng Anh là praying mantis. Nhà bác học Pháp Henri Favre (1823-1915) đã nghiên cứu nếp sống bọ ngựa trong cuốn *Souvenirs entomologiques* (kỷ niệm côn trùng học).

xiềng, đem tán hôn mới dựng nhẹ người nàng đã ăn đòn cùi trở và đầu gối. Anh chồng thứ nhất lợi sương xườn, anh chồng thứ hai gãy tay, anh chồng thứ ba suýt rách mạng mỡ...

— Anh điên rồi. Nghe anh nói, tôi chẳng hiểu gì giáp gì cả.

— Đam mê như anh thì hiểu sao được. Lẽ ra trước khi ti toe với nàng anh phải hỏi tôi.

— Nàng có sức khỏe vô địch ?

— Hừ... phải có dịp giao đấu mới phán xét được đối phương có sức khỏe bạt sơn cử đỉnh như Hạng Võ hay không. Đấng này các đấng lang quân của nàng chưa đến gần nàng thì đã lăn chiêng.

— Nàng đánh họ ngã ?

— Phải. Nàng mắc một tâm bệnh kỳ lạ, có thể nói là kỳ lạ độc nhất vô nhị dưới gầm trời. Hễ đàn ông mó da thịt nàng không dùng... cách thì lập tức nàng coi người đó như kẻ thù bất cộng đái thiên và nàng xuất chiêu bằng cùi trở và đầu gối, trăm đòn trúng trăm, đến voi cũng ngã hưởng hồ con người...

— Nàng chỉ đánh đòn cùi trở và đầu gối ?

— Tôi đã nói, anh quên rồi sao ? Vì nàng là con bọ ngựa. Đặc điểm của loài bọ ngựa là càng nó luôn luôn chùng lại, và nó luôn luôn gập càng để tấn

công bằng dốt xương nhọn.

— Nghĩa là Bích Ngọc am tường Bạch Mi quyền phở ?

— Hoan hô anh Z. 28. Thôi, anh nên nghe lời tôi, đừng lãng nhãng với con họ ngựa nữa mà óm đôn.

— Tôi vẫn chưa hiểu.

— Ráng mà hiểu.

— Anh chịu giúp tôi, tôi sẽ không quên ơn. Không dám giấu anh, nàng thương tôi kinh khủng. Như thế nào là...mô da thịt nàng không dùng cách hả anh ?

Lê Diệp trầm ngâm một lát rồi nói :

— Phiền anh tạt vào thư viện của Sở, hỏi mượn cuốn Kỷ niệm Côn Trùng Học. Tác giả là Favre. Đọc xong anh sẽ biết.

Văn Bình muốn hỏi thêm song Lê Diệp đã quay quả đi thẳng. Báo hại Văn Bình phải mài dũa quần suốt buổi trong thư viện để tiêu hóa cuốn sách dày cộm in chữ li ti. Điều chàng khám phá ra làm chàng toát mồ hôi.

Phàm trên thế gian, giống đực thường khỏe hơn giống cái, nhưng đối với họ ngựa thì tình trạng trái ngược xảy ra. Họ ngựa cái rất khỏe nên làm thành công rất khỏe. Mỗi lần nài hứng, con đực lãng vãng đến bên

con cái, thoát đầu đi vòng vòng, nửa muốn tấn công ăn sí, nửa muốn tháo chạy. Con đực bối rối vì con cái tỏa ra sức hút mạnh mẽ, song nó không dám nhảy tới sợ bị con cái...ăn thịt.

Nếu con cái tỏ vẻ hung dữ, con đực sẽ vù ngay. Khốn nỗi nàng lại hết sức hiền hòa, dịu dàng, khiến chàng bị chôn chân tại chỗ. Trong khi đi vòng vòng, chàng phải lựa chọn thế tấn công, nghĩa là chàng chỉ được phép nhảy một lần, và phải áp sát phía sau của nàng. Như vậy, nàng sẽ đứng yên vì cơn truy hoan đột ngột làm tiêu tan bản năng giết người của nàng. Nhưng, liệu hồn...trong trường hợp chàng tính sai đường đi nước bước, thay vì kẻ mông chàng lại chạm hông nàng, giai nhân họ ngựa sẽ tung hai cẳng trước, cặp cẳng lấy cổ chàng, và...xoẹt một tiếng, đớp luôn thủ cấp chàng.

Cuốn sách trong thư viện đã giúp Văn Bình hiểu được những câu nói úp mở của Lê Diệp. Bích Ngọc là giai nhân họ ngựa, nàng đã đánh đôn những cậu không biết yêu đương đúng cách. Với số vốn trường đời Văn Bình không tin sẽ bị ăn đôn đau. Và lại, Bạch mi quyền phở là một trong các họ quyền ruột của chàng. Đời xưa, đời xưa, các bậc võ sư bên Trung quốc cất công lên núi, vào rừng, xuống biển, quan sát giống vật để học hỏi và sáng lập các đòn mới. Những động tác